№ 5. WILNO, 1 MAJA 1933 R. ROK IV.

WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK

REDAKCJA i ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Mała Pohulanka 14 m. 2.
Konto czekowe P. K. O. № 81.610.
Prenumerata roczna 10 zł., półroczna 5 zł., kwartalna 3 zł.
Cena numeru pojedyńczego 1 zł.

Ś. p. Alfons Parczewski.

Ubył Mąż wielkiej miary, który jak dąb wrósł w ziemię naszych kresów. Chociaż się urodził nie tutaj, chociaż młode lata spędził zdala od nas, nie był to przybysz — był to kość z kości, krew z krwi Nasz. Ukochał gorąco tę jałową glebę kresową, na której żyli i walczyli niezmordowanie szermierze kultury zachodniej, piersiami swemi tworząc mur przeciw barbarzyństwu, stanął On w te szranki i do końca swego życia w nich walczył.

Jeszcze w 1905 roku, gdy zaledwie zabłysły promienie swobody, gdy zdała się budzić wiosna, gna tego Hetmana ducha tu do Wilna Jego kochające serce, Jego młodociany temperament. Tu szuka On dróg, by wprowadzić w czyn wskrzeszenie Wszechnicy Batorowej. Nie szczędzi On trudu i sił, kołacze do serc i rozumu tutejszego społeczeństwa, by stworzyć zastępy tych, którzy wraz z Nim gotowi byli do walki o ukochany cel. Kołacze On w północnej stolicy o tę upragnioną rezurekcję, narażając się na przykrości i niebezpieczeństwa, które nawet wygnały Go z ukochanej Ojczyzny. Chwilowe niepowodzenie nie złamało tego Olbrzyma, orli Jego wzrok widzi promienne jutro, bez wytchnienia pracuje On nad odrodzeniem drogiej Ojczyzny—jawnie, zasiadając we wszystkich Dumach nad Newą, skrycie, tworząc i będąc duszą przeważnej ilości towarzystw kulturalno-oświatowych.

Gdy zostały zerwane kajdany niewoli, gdy tylko zjawiła się ku temu pierwsza możność, wraca On tu do nas i wkrótce staje na czele tej Almae Matris Vilnensis, o którą tak walczył. Kochany i czczony przez młodzież wychowuje On w pełnem znaczeniu tego słowa młode zastępy pracowników na niwie ojczystej, będąc dla nich zawsze wzorem cnót spartańskich i gorącego ukochania tego, co dobre, wielkie i szlachetne.

Jest On twórcą i duszą powołanego przez siebie do życia Towarzystwa Prawniczego imienia Ignacego Daniłowicza, niosąc w ofierze wszystkie swe siły, by wzbudzić czyn w łonie zniechęconego i zmęczonego społeczeństwa i pchnąć to ukochane swe dziecię na właściwe tory. Ten Wódz nie znał słabości, zniechęcenie było Mu obce, ileż to razy z pod krzaczastych brwi oczy Jego błysnęły ogniem młodości, ilekroć to doniosły głos wołał do czynu i przypominał młodym, iż należy wyzbyć się zniechęcenia i trzeba stanąć do twórczej pracy ku ugruntowaniu zasad prawa i praworządności.

Wielkiej miary uczony, obdarzony olbrzymią wiedzą i inteligencją, przedstawiał On sobą syntezę, łącząc stare tradycje z nowemi rozumnemi prądami.

Nieubłagana śmierć stworzyła nie lukę, lecz potężną wyrwę, niestało Hetmana, który nam przewodził, który swą postawą i głosem zagrzewał serca, budził do czynu, zabierają teraz od nas Jego szczątki, lecz potężny Duch pozostaje tu wśród nas. Najświętszym naszym obowiązkiem, szczególniej obowiązkiem kresowego Prawnictwa, staje się obecnie pielęgnowanie i cześć dla Jego ideałów—to testament, który On nam zostawił, tę ostatnią Jego wolę musimy wykonać, naszą ambicją, naszym punktem honoru winno się stać prosperowanie założonych przez Niego towarzystw, tych erae perenius pomników Jego wielkości.

L. S.

ALEKSANDER ACHMATOWICZ.

Termin wznowienia postępowania w sprawach cywilnych.

Jak należy stosować terminy, wskazane w artykułach 449 i 448 K. P. C. przy wznowieniu postępowania w sprawach, rozstrzygniętych przed 1 stycznia 1933 r.?

Wprowadzona w życie od dnia 1 stycznia 1933 r. nowa ustawa procesowa (K. P. C. z r. 1932) wydatnie rozszerzyła podstawy dopuszczalności wznowienia postępowania w porównaniu z dawną ustawą z r. 1864 i przeto znacznie ułatwiła stronie pokrzywdzonej możność osiągnięcia restytucji prawa pogwałconego przez uprawomocniony wyrok, dotknięty nieważnością lub doniosłym brakiem. Celem zaś przyśpieszenia biegu tych spraw w K. P. C. zostały skrócone terminy, określające czas trwania prawa do skargi o wznowienie z 10 na 5 lat (art. 449) i czas do wniesienia do Sądu skargi o wznowienie z 4 do 1 miesiąca (art. 448).

Jednocześnie dla zażegnania trudności oraz rozproszenia wątpliwości, które mogłyby powstać przy stosowaniu w praktyce nowych przepisów procesowych, zwłaszcza w razie kolizji pomiędzy terminami dawnej i nowej ustawy, były wydane i wprowadzone w życie przepisy przechodnie do K. P. C. Jak uwidacznia się z ducha tych przepisów, twórca ich oparł je na teorji „jedności procesowej", czyli przyjął zasadę, mocą której sprawy, wszczęte przed dniem, wejścia w życie K. P. C., aż do ich ukończenia, podlegają rozpoznaniu według przepisów ustawy dawnej (art. XXXVI P. P.). W stosunku jednak do wznowienia postępowania w art. XXII P. P., w drodze wyjątku, została przyjęta wręcz przeciwna zasada, że w sprawach rozstrzygniętych według dawnego prawa, wznowienie postępowania, wszczęte po wejściu w życie K. P. C., odbywa się według przepisów tegoż kodeksu. Powstają przeto 2 pytania: 1) jak ma być stosowany nowy, do lat 5 skrócony, termin przedawnienia skargi względem spraw, w których od uprawomocnienia się wyroku zaskarżonego do wejścia w życie K. P. C. upłynęło już lat 5, a nie upłynęło jeszcze lat 10? 2) Jak ma być stosowany miesięczny termin, ustanowiony w art. 448 K. P. C., do złożenia skargi do Sądu o wznowienie postępowania, w tych przypadkach, gdy termin ten upłynął przed wejściem w życie K. P. C., a nie został uchybiony według art. 796 U. P. C.?

W myśl art. 9 U. P. C., który został utrzymany w mocy, Sądy obowiązane są rozstrzygać sprawy według istotnej myśli ustaw obowiązujących, a w razie ich niedokładności, niejasności, braku lub sprzeczności, opierać wyrokowanie na ogólnych zasadach prawa. Nauka oraz judykatura ustaliły szereg zasad, które ułatwiają dokonanie interpretacji ustaw w sensie zgodnym z duchem ich. Wśród tych zasad należy pamiętać, że każda interpretacja opierać się musi przedewszystkiem na logice i odpowiadać celowi, do osiągnięcia którego twórca ustawy dążył, a wreszcie nie może stać w sprzeczności z ideałami, któremi się ustawodawca kierował przy wydaniu ustawy. Dążeniem zaś i ideałem każdego ustawodawcy jest, niewątpliwie, stworzenie ustawy takiej, któraby normowała stosunki pomiędzy obywatelami na podstawach największej sprawiedliwości (opinja prof. Gradowskiego, Waśkowskiego, Bossowskiego, Allerhanda i inn.) Pozatem ogromne znaczenie posiada zasada, że Sąd nie może interpretować ustawy *na szkodę* tej osoby, dla ochrony prawa której ustawa jest wydana. Wreszcie nowa ustawa procesowa ma za zadanie jedynie wprowadzenie bardziej doskonałych przepisów, skierowanych ku skuteczniejszemu wyświetleniu prawdy materjalnej i w żadnym wypadku nikogo nie pozbawia jakiegokolwiekbądź prawa, *nabytego* pod rządami ustawy dawnej. Opierając się na wyżej wskazanych zasadach, obydwa postawione pytania należy roz-

strzygnąć w tym sensie, że nowa ustawa procesowa (K. P C.) musi być interpretowana tak, aby stosowanie jej nie doprowadziło do uniemożliwienia skargi o wznowienie postępowania, bo przecież ustawodawca do tego nie dążył i nie mógł dążyć, jak to widać z artykułów XXXVIII i XXIV P. P. Wobec tego trzeba przyjść do wniosku, że terminy wskazane w art. 449 i 448 K. P. C., przy wznowieniu postępowania w sprawach wszczętych przed wejściem w życie K. P. C., muszą być stosowane nie literalnie i bezwzględnie, a łącznie z prawem dawnem, bo inaczej może się wytworzyć taka sytuacja, że prawo do skargi nabyte i nieutracone według dawnej ustawy (art. 806 i 796 U. P. C.) okazałoby się utraconem tylko z powodu wejścia w życie ustawy nowej (K. P. C.). Ustalenie takiej zasady, któraby zgodna była z duchem przepisów ustawy, ze sprawiedliwością oraz nie pozbawiałaby osoby pokrzywdzonej prawa do wznowienia, musi doprowadzić do następujących wniosków: 1) Prawo do skargi o wznowienie utracone pod rządem dawnej ustawy nie istnieje i powstać nie może z powodu wejścia w życie K. P. C. 2) Prawo nabyte i nieutracone przed wejściem w życie K. P. C. według dawnej ustawy trwa i w okresie wprowadzenia w życie K. P. C., lecz nie może trwać dłużej niż 5 lat od chwili wejścia w życie K. P. C.

Zachodzi jednak pytanie, jak długo prawo to ma trwać, poczynając od dnia 1 stycznia 1933 r.: Czy całe 5 lat według art. 449 K. P. C. względnie cały miesiąc według art. 448 K. P. C.? Najbardziej właściwa byłaby odpowiedź, że określenie terminów tych musi zależeć od tego, ile czasu pozostawało według dawnej ustawy, a więc o ileby (w pierwszym przypadku) pozostawało więcej niż 5 lat, to jednak termin ten trwać od dnia 1 stycznia 1933 roku więcej niż 5 lat nie może, a krótszy może być; w ten sposób okaże się, że jeżeli np. według dawnej ustawy upłynęło 9 lat, to pozostaje od dnia 1 stycznia 1933 r. tylko rok jeden. Z treści jednak art. XXXVIII i XXIV P. P. wynika, że ustawodawca potraktował kwestję bardziej przychylnie dla strony zainteresowanej w zachowaniu terminu i przyjął zasadę, mocą której bieg terminu zaczyna się od dnia 1 stycznia 1933 roku, o ile zdarzenie powodujące bieg jego nastąpiło przed wejściem w życie K. P. C. i trwa w ciągu całego okresu ustanowionego przez K. P. C. bez odliczenia czasu, który upłynął według ustawy dawnej.

LEON SUMOROK.

Przepisy K. P. C. a hipoteka.

Kodeks Postępowania Cywilnego wniósł pewne zmiany w dotychczasowem postępowaniu hipotecznem. Zmiany te nie dotyczą właściwie zasad obowiązującej u nas Ustawy Hipotecznej, a jedynie procedury przy zgłaszaniu niektórych wniosków, jak również dotyczą formalnej strony wpisywania hipoteki sądowej oraz ujawniania adjudykatów.

Zmiany te nie dotknęły głębiej obowiązującej u nas procedury hipotecznej, bowiem prawodawca w większości wypadków utrzymał w tekście K. P. C. nomenklaturę polskiej Ustawy Hipotecznej z 1818 roku, natomiast w b. zaborach niemieckim, a zwłaszcza austrjackim wprowadzenie K. P. C. wywołało moc wątpliwości i narzekań na chaos w nomenklaturze („Głos Prawa", marzec 1933 roku Nr. 3).

Najistotniejsze zmiany dotyczą następujących kwestyj: przedewszystkiem więc art. 656 § 1 K. P. C. przewiduje, że jednocześnie z wysłaniem dłużnikowi wezwania komornik przesyła władzy hipotecznej wniosek o dokonanie wpisu o wszczętej egzekucji we właściwej księdze hipotecznej. Prawo zgłoszenia tego wniosku służy także wierzycielowi. Przepis tego artykułu zastąpił art. 1557 U. P. C., przyczem należy zaznaczyć, iż nowy przepis zredagowany został wyraźniej i nie wzbudza żadnych wątpliwości, czego nie można było powiedzieć o art. 1557 U. P. C. Prawodawca, chcąc uniknąć wszelkich wątpliwości co do kwestji wpisywania subhasty na wniosek komornika, w art. XXVII przepisów, wprowadzających prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, przewidział tryb sporządzania wniosków w tym przedmiocie.

Powołany art. przepisów wprowadzających dotyczy Kongresówki, co też uwidocznione jest przez powołanie się na ustawę z 1825 roku, która u nas na kresach nie obowiązuje. Ustawa hipoteczna z 1818 roku, obowiązująca w Kongresówce, przewiduje wyłącznie wnioski zeznane przez strony w księdze hipotecznej na podstawie odnośnych dokumentów, tak samo było i u nas przed nowelą z 1927 roku, która wprowadziła wnioski pisemne przesyłane przez strony i notarjuszy do pisarza hipotecznego. Dlatego też art. XXVII przepisów wprowadzających postanowił, że ostrzeżenie o wszczęciu egzekucji, gdy ma być wciągnięte na pisemne żądanie komornika, będzie wciągnięte trybem przepisanym w art. 15-a i 15-b (Dz. U. R. P. z 1928 roku Nr. 53 poz. 510). W taki sposób art. 15-a i 15-b Ustawy Hipotecznej, obowiązujące tylko na kresach, uzyskały moc prawną w kwestji wpisywania subhasty w Kongresówce.

Chociaż, jak wzmiankowano wyżej, przepis art. XXVII odnosi się do Kongresówki, dając pisarzowi hipotecznemu

podstawę prawną do wpisania wniosku zgłoszonego przez komornika, jednak i dla nas ma on pewne znaczenie, usuwa bowiem wszelkie wątpliwości co do tego, że komornik winien przy wniosku przesłać odpis wysłanego wezwania. Pomijając już tę okoliczność, że w myśl zasad ustawy hipotecznej zwierzchność hipoteczna nie tworzy tytułów, lecz jedynie rejestruje takowe, powołane w cytowanym artykule przepisów wprowadzających art. 15-a i 15-b wyraźnie mówią o załącznikach, w wypadku zaś wpisania subhasty takim załącznikiem musi być odpis wysłanego przez komornika wezwania, o którem mowa w art. 656 K. P. C.

Pozatem powołanie art. 15-b ma jeszcze to praktyczne znaczenie, że wierzyciel, chcący, by wpis subhastacyjny był do księgi hipotecznej wciągnięty, winien złożyć na ten cel komornikowi odpowiednią kwotę, a komornik tę kwotę przekazać niezwłocznie pisarzowi hipotecznemu. Przy zaniechaniu tego w myśl art. 15-b w razie nienadesłania w określonym przez pisarza hipotecznego terminie należnych opłat podanie wraz z załącznikiem zostanie zwrócone komornikowi, a wpis na marginesie skreślony, co pociąga za sobą bardzo poważne skutki — brak wpisu subhastacyjnego, obecnie więc w myśl art. 656 K. P. C. komornik winien natychmiast po wysłaniu dłużnikowi wezwania przesłać odnośnemu pisarzowi hipotecznemu wniosek z dołączeniem odpisu wezwania oraz pieniądze niezbędne na pokrycie kosztów wpisu. Pieniądze winne być wysłane przez komornika w każdym razie w terminie wyznaczonym przez pisarza hipotecznego. Pozatem komornik winien żądać od egzekwującego wierzyciela przedstawienia wyciągu hipotecznego, sporządzonego natychmiast po wpisaniu subhasty, ma to pierwszorzędne znaczenie, bowiem wszelkie wpisy, dokonane po wpisaniu subhasty, nie obowiązują nabywcę przy licytacji, a posiadających wpisy przed wpisaniem subhasty komornik winien zawiadomić o licytacji. Na znaczenie wpisu subhastacyjnego oraz konieczności żądania wyciągu hipotecznego, sporządzonego po wpisaniu subhasty, niejednokrotnie zwracał uwagę Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach.

W związku z wprowadzeniem przepisów K. P. C. właściwie traci swe znaczenie art. 134a Ust. hip., który jest tworem noweli z 1927 roku, powoływał się on na art. 1558 U.P.C. i przewidywał skutki wpisania subhasty. Obecnie skutki wpisania subhasty unormowane są w art. 662 i 664 K.P.C., które idą dalej niż przepis cytowanego art. 134a Ust. hip., w myśl tego przepisu zwierzchność hipoteczna zawierała czynność zmierzającą do zbycia nieruchomości co do której została wpisana subhasta, obecne zaś przepisy wręcz stanowią, że „zbycie nieruchomości po zajęciu (zajęcie zostaje dokonane z chwilą wpisu subhastacyjnego § 1 art. 657 K. P. C.) nie ma

wpływu na dalsze postępowanie". Przypuszczam jednak, że u nas zwierzchności hipotecznej należy postępować nadal w myśl art. 134a, w Kongresówce nadal stosować ten sam tryb coprawda nie oparty na wyraźnem brzmieniu przepisu, a to ze względów praktycznych, bowiem z punktu widzenia techniki hipotecznej, celowiej jest zawiesić czynność zmierzającą do zbycia nieruchomości, a po sprzedaniu tej nieruchomości z licytacji skreślić zastrzeżenie na ten wpis, niż przepisywać w księdze hipotecznej tytuł własności na nowonabywcę z licytacji, która się odbyła za dług i nie tego co figuruje w wykazie czystym wpisem, tak byłoby gdyby, akta kupna po wpisaniu subhasty ulegały zatwierdzeniu. Pozatem stosowanie dotychczasowego trybu u nas i w Kongresówce nie stworzy niepotrzebnej różnorodności w praktyce hipotecznej.

Tu należy również nadmienić, że obecnie ulega zmianie kwestja sprzedaży z licytacji ułamkowej części nieruchomości hipotekowanej. Dotychczas miarodajnym w tym względzie był przepis art. 1587 U. P. C. wyjaśniony przez były Senat Rządzący w orzeczeniu Nr. 115 z 1889 roku. W teorji były jednak pewne głosy przeciw sposobowi komentowania przytoczonego przepisu, przeciwnikiem tego był naprzykład prof. Franciszek Bossowski. Obecnie tę kwestję rozstrzygają przepisy art. 655 K.P.C., który stanowi odpowiednik cytowanego 1587 art. U.P.C.

Przez wprowadzenie w życie K. P. C. kasuje się ustęp 2-gi art. 138 Ust. Hip.: „wolno również wnieść do księgi hipotecznej ostrzeżenie z aktów, którym nadano moc wykonawczą (161^8, 161^{10}, 365^1 U. P. C.)". Naturalnie, że poprzednio wydane klauzule podlegają wpisaniu na mocy tego przepisu, na przyszłość jednak wobec tego, że tryb klauzulowy został zastąpiony postępowaniem nakazowem, wspomniana cz. 2-a art. 138 Ust. Hip. nie może pozostać. Przepisy, cytowane w tym artykule, zastępują się przepisami art. 458 i następnych K. P. C., w myśl których (art. 463 K. P. C.) nakaz od chwili wydania stanowi tytuł zabezpieczenia i może być wpisany do księgi hipotecznej jako ostrzeżenie, Sądy wydając nakaz, zwykle umieszczają na nim wzmiankę, że służy on jedynie za tytuł do zabezpieczenia. Nakaz prawomocny ma skutki wyroku prawomocnego (§ 9 art. 463).

Ulegają też modyfikacji przepisy zawarte w cz. 3-ej i 4-ej art. III Ust. Hip., mówiące o wyrokach sądów polubownych oraz sądów zagranicznych. Co do wyroków sądów polubownych mają zastosowanie § 2 art. 501 i art. 502 K. P. C.; co do wyroków sądów zagranicznych będą miały zastosowanie art. 528 i następne K. P. C.

Wobec tego, że K. P. C. nie przewiduje tytułu wykonawczego w rozumieniu art. 926 U. P. C., ulega również pewnej zmianie technika wpisywania hipoteki sądowej z wyroków sądów powszechnych.

Podstawą do egzekucji w myśl art. 526 K. P. C. jest tytuł egzekucyjny, zaopatrzony klauzulą wykonalności — tytuł wykonawczy, następny art. 527 określa, co stanowi tytuł egzekucyjny. W stosunku do sądów powszechnych p. 1 cytowanego artykułu „tytułem egzekucji sądowej jest orzeczenie sądu powszechnego prawomocne lub podlegające natychmiastowemu wykonaniu, jak również ugoda zawarta przed sądem powszechnym", może więc być wpisana do księgi hipotecznej hipoteka sądowa z mocy orzeczenia sądu powszechnego prawomocnego, bowiem tylko z takich wyroków hipoteka sądowa wypływa (art. III Ust. Hip.) i na podstawie orzeczenia zaopatrzonego klauzulą wykonalności. Muszę w tem miejscu zwrócić uwagę na pewną redakcyjną nieścisłość odnośnych artykułów. Art. 374 K. P. C. stanowi, że „sąd wydaje swe orzeczenia w postaci postanowień", art. zaś 527 K. P. C. opiewa, że tytułem egzekucji sądowej jest „orzeczenie sądu powszechnego", właściwiej byłoby tu napisać, że tytułem jest nie orzeczenie, a postanowienie, bowiem postanowienie jest tą zewnętrzną formą orzeczenia, która może stanowić tytuł.

Inowację też stanowi przepis § 2 art. 534 K. P. C., w myśl którego: „na podstawie tytułu egzekucyjnego, dotyczącego obowiązku hipotecznie zabezpieczonego, sąd nada klauzulę wykonalności przeciwko każdemu, kto po wciągnięciu obowiązku do księgi hipotecznej został wpisany jako właściciel nieruchomości obciążonej", obecnie więc wyrok może opiewać przeciw poprzedniemu właścicielowi, po przedstawieniu zaś sądowi wykazu hipotecznego, z którego widać, że nieruchomość przeszła w inne ręce, sąd nada klauzulę egzekucyjną przeciw temu nowemu właścicielowi i hipoteka sądowa zostanie wpisaną do księgi hipotecznej pomimo tego, że wyrok opiewa przeciwko innej osobie, co było niemożliwe pod panowaniem U. P. C. w szczególności wobec jego postanowień co do tytułu wykonawczego, który zawierał jedynie tenor wyroku. Przy nadawaniu klauzuli wykonalności wyrokowi, zapadłemu przeciw poprzedniemu właścicielowi nieruchomości, celem nadania tej klauzuli przeciw obecnemu jej właścicielowi wystarczy przedstawienie sądowi wyciągu z wykazu, co wynika z zestawienia § 1 i § 2 art. 534 K. P. C.

(Dok. nast.).

GIERC CZARNY.

Z zagadnień praktyki sądów polubownych.

Na marginesie referatu D-ra Kuratowskiego.

III. LICZBA SĘDZIÓW SĄDU POLUBOWNEGO.

W kwestji liczby sędziów, wchodzących w skład Sądu Polubownego, prelegent podał treść przepisów dawnej procedury rosyjskiej, która liczby sędziów nie określała, pozostawiając to uznaniu stron i wymagając jedynie, aby liczba ta była nieparzysta; następnie przeszedł do postanowień Kodeksu Postęp. Cyw., przytaczając treść art. 481 par. 2, który brzmi: „Każda strona wyznacza jednego sędziego, a wyznaczeni sędziowie wybierają przewodniczącego sądu polubownego (superarbitra), o ile zapis inaczej nie stanowi".

W tem miejscu prelegent zwrócił uwagę na charakterystyczny szczegół przepisów Kodeksu, który, jego zdaniem, jest przeżytkiem: Kodeks mianowicie używa wyrażenia „obie strony (art. 480), jak gdyby stron w procesie przed sądem polubownym może być tylko dwie; tymczasem stron może być więcej, naprz. w sporze, wynikłym między uczestnikami spółki.

De lege ferenda uważa dr. Kuratowski za pożądane skreślenie wyrazu „obie" [1]).

Można przyznać formalną słuszność poglądowi prelegenta, ponieważ w przytoczonym przykładzie każdy uczestnik może być stroną w procesie i mieć prawo do wyboru oddzielnego sędziego. Nie możemy jednak zamknąć oczu na to, że formalne zejście z gruntu „dwustronności" w procesie przed sądem polubownym i uznanie „wielostronności" zawiera pewne niebezpieczeństwo praktyczne dla zasady bezstronności sądu. W praktyce interesy kilku uczestników z ogólnej liczby ich w podobnym wypadku są prawie zawsze albo jednakowe, albo zbliżone; w tej sytuacji interesy pozostałych uczestników (względnie pozostałego), którzy stanowią mniejszość, są do pewnego stopnia zagrożone, albowiem większość sędziów wybrana została przez ich (wzgl. jego) przeciwników.

Być może autorom Kodeksu przyświecała ta myśl i chęć podkreślenia zasady równouprawnienia stron w procesie. Jeżeli przypuszczenie nasze jest słuszne, redakcja odpowiednich artykułów Kodeksu (480 i 500) nie jest skutkiem przeoczenia lub wyrazem przywiązania do utartej konstrukcji procesowej.

Praktyczne rozwiązanie podniesionej kwestji i zapewnienie bezstronności sądu w podobnej sytuacji widzimy albo we

---

[1]) Dr. Roman Kuratowski. Sądownictwo polubowne. Studjum teoretyczne i praktyczne. Warszawa, 1932 str. 42.

wspólnem wyznaczeniu przez wszystkich uczestników sporu sędziów polubownych, albo w wyznaczeniu tych sędziów przez bezstronną instytucję, naprz. Izbę Przem.-Handlową, Radę Adwokacką i t. p., co powinno być przewidziane w układzie stron o sąd polubowny.

Kodeks Post. Cyw. nietylko nie wymaga nieparzystej liczby sędziów polubownych, lecz wprost przewiduje wypadek, kiedy sędziów polubownych jest dwóch (art. 497).

Zdaniem dr. Kuratowskiego już według dawnej procedury, obowiązującej w b. zaborze rosyjskim, po wydaniu noweli z r. 1925, dopuszczalna była parzysta liczba członków sądu polubownego na tej mianowicie podstawie, że wspomniana nowela nie powtórzyła warunku dawnego art. 1367 U. P. C., aby arbitrzy byli wybierani w liczbie nieparzystej [1]).

Stanowisko to jest, o ile nam wiadomo, zupełnie odosobnione i nie da się pogodzić, zdaniem naszem, ani z literą, ani z duchem dawnej ustawy. Treść art. 1376 U. P. C., którą powołuje dr. Kuratowski na potwierdzenie swej tezy, naszem zdaniem, nietylko jej nie potwierdza, lecz wyraźnie przeciwko niej przemawia. Artykuł ten mówi o wypadkach *ustąpienia* arbitra lub *odpadnięcia* jego z jakichkolwiek innych przyczyn i postanawia, że w tym wypadku pozostali arbitrzy mają rozpoznać spór i wydać wyrok i że w razie równości głosów przeważa głos superarbitra; jasnem jest, sądzimy, dlaczego w tym wyjątkowym wypadku mogła zaistnieć parzysta liczba arbitrów: dlatego, że przed tym momentem skład odpowiedniego sądu był nieparzysty, zgodnie z zasadniczą regułą.

Chociaż treść p. 4 art. 1384 U. P. C. wyraźnie sprzeciwia się rozstrzygnięciu sporu przez parzystą liczbę arbitrów nawet w wypadkach wyjątkowych, przewidzianych w znowelizowanym art. 1376, to jednak, jak wyjaśnił Sąd Najwyższy (Izba I Nr. 68/29), kontrowersja ta ma być rozwiązana na korzyść przepisu późniejszego.

Na zajętem przez nas stanowisku stoi widocznie również Aleksander Kroński, który powiada: „Na miejsce ustępującego“ (arbitra — uwaga nasza) „strona, która go wyznaczyła, jest obowiązana powołać inną osobę, a w razie niewyznaczenia — pozostali arbitrzy, bez względu na ich liczbę, parzystą czy nieparzystą, władni są rozpoznać spór i wydać wyrok“ [2]).

Postanowienia Kodeksu w sprawie wyznaczenia sędziów są zbliżone do projektu prof. Allerhanda. Projekt ten w art. 6 wyraźnie postanawiał, że „sędziowie polubowni, zamianowani *na podstawie układu* [3]), wybierają zwierzchnika“ [4]). Lecz Kodeks

---

[1]) Dr. R. Kuratowski ibid str. 52.

[2]) Aleksander Kroński Kodeks Sądów Polubownych. Warszawa, 1931 str. 14.

[3]) Kursywa nasza.

[4]) Komisja Kodyfikacyjna Rz. P. Polska Procedura Cywilna T. II str. 233.

Post. Cyw. takiego postanowienia nie zawiera, natomiast zawiera przepis wyżej cytowanego par. 2 art. 481 z zastrzeżeniem ogólnem „o ile zapis inaczej nie stanowi".

Z zasad, wyłuszczonych w motywach do projektu prof. Allerhanda, nie możemy również wyprowadzić konieczności komentarza prof. Gołąba i dr. Wusatowskiego do omawianego artykulu K. P. C., jako jedynie słusznego w kwestji wyboru suplrarbitra.

„Jeżeli uznaje się jako skuteczny zapis, w którym sędziowie polubowni nie są wymienieni, to należy unormować postępowanie co do ich zamianowania. *W pierwszym rzędzie* powinien co do tego rozstrzygać *zapis, stronom* należy bowiem *pozostawić możność oznaczenia ilości* sędziów polubownych *i sposobu*, w jaki to ma nastąpić [1])".

„Na wypadek jednak, *gdyby układ nie zawierał postanowień* [1])..., nie pozostaje nic innego, jak pozostawienie każdej stronie wymienienia po jednym sędzim polubownym [2]);" „ponadto należy *umożliwić* [1]) wybór trzeciego sędziego, aby w razie nieporozumienia doprowadzić do orzeczenia [2]);" „przepis ten nie powinien jednak *osłabiać uprawnień stron* [1]), wybór więc zwierzchnika przez sędziów polubownych ma być niedopuszczalny, jeżeli z kompromisu jest widoczne, że niema to nastąpić [2])."

„Taki wybór powinien być możliwym nietylko wtedy, gdy kompromis nadaje sędziom polubownym moc oznaczenia zwierzchnika... lecz zgodnie z przepisami prawa austr. w każdym wypadku, gdy brak w kompromisie wzmianki o ilości sędziów i o sposobie ich wymienienia" [3])."

W wypadku, gdy ustawa wybór superarbitra oddaje w ręce arbitrów, t. j. w wypadku, gdy zapis inaczej nie stanowi, a kwestję tę obchodzi milczeniem — czyni to, mniemamy, wychodząc z założenia, że arbitrom będzie łatwiej dojść do porozumienia, niż samym stronom, a więc ze względów praktycznych, a nie zasadniczych. Zdaniem prof. Gołąba i dr. Wusakowskiego, pozostawienie stronom prawa tego wyboru „w największej ilości wypadków nie doprowadziłoby do celu" [4]).

Niezrozumiałem byłoby tedy, naszem zdaniem, dlaczego strony mają być pozbawione prawa wyboru superarbitra w wypadku, gdy mogą dojść do zgody, a więc gdy pozostawienie im tego prawa do celu doprowadza. Niezrozumiałem byłoby również, dlaczego nie mają strony prawa wyboru superarbitra, jeżeli mają prawo wyboru jednego wspólnego arbitra do rozstrzygnięcia ich sporu, albo wszystkich sędziów wspólnych;

---

[1]) Kursywa wszędzie nasza.
[2]) Polska Procedura Cywilna T. II. Projekt prof. Allerhanda str. 187.
[3]) Ibid. str. 188.
[4]) Prof. St. Gołąb i Dr. Z. Wusatowski ibid. str. 80.

w tym ostatnim wypadku, jeśli wybrano nieparzystą liczbę wspólnych sędziów, jeden z nich, w razie podziału głosów, jest faktycznie superarbitrem.

W ścisłym związku z par. 2 art. 481 znajduje się przepis par. 1 art. 485 Kodeksu, który mówi, że gdy sędziowie nie zgodzili się na wybór przewodniczącego, sąd państwowy wyznaczy go na wniosek strony, o ile zapis inaczej nie stanowi.

Z motywów ustawodawczych wypływa zasada, że ingerencja sądu państwowego nosi we wszystkich wypadkach charakter pomocniczy i postanowiona jest wyłącznie „w interesie utrzymania kompromisu na sąd polubowny [1]).“

„Uprawnienia sądu państwowego do mianowania arbitrów istnieją o tyle tylko, o ile nie sprzeciwiają się wyraźnej woli stron, oraz jeżeli strona sama nie korzysta ze swego prawa i nie wykonuje obowiązku desygnowania arbitra. Zasada naczelna postępowania przed sądami polubownemi jest uszanowanie woli stron“, powiada dr. Kuratowski [2]). Stanowisko dr. Kuratowskego w podniesionej kwestji wyraża następujące zdanie: „Jeżeli zapis nie stanowi inaczej, każda strona wyznacza jednego arbitra, a wyznaczeni arbitrzy wybierają przewodniczącego sądu, zwanego też superarbitrem” [3]).

„Oznaczenie sędziego może nastąpić w myśl zapisu nietylko przez stronę, lecz i przez osobę trzecią... ale tylko wtedy, gdy strony wyraźnie w zapisie sobie tego życzą”, powiada prof. Allerhand [4]), który dalej mówi: „Uznać to należy za dopuszczalne, zgodnie z przepisem par. 581 p. c. austr., ustanowienie bowiem sędziego, a zwłaszcza zwierzchnika, przez osobę trzecią daje większą gwarancję jego bezstronności, niż mianowanie przez strony [4]).“

Zresztą kwestja ta z wprowadzeniem w życie nowej procedury straciła na aktualności i ma znaczenie tylko w odniesieniu do sporów, rozstrzygniętych na podstawie procedury dawnej; na jej jednak przykładzie przekonać się można o wielkiej rozpiętości interpretacyjnej, do której rozbieżność poglądów doprowadzić może.

Już na podstawie dawnej procedury strony w zapisie mogły powierzyć rozstrzygnięcie ich sporu wspólnemu, jednemu arbitrowi; tak przynajmniej wyjaśnił Sąd Najwyższy, uchylając wyrokiem z dn. 21 lutego 1929 r. wyrok Sądu Apelacyjnego w Wilnie, zdaniem którego sąd polubowny nie może składać się z jednej osoby.

Aczkolwiek interpretacja Sądu Najwyższego jest bardziej liberalna i bardziej wymogom życia odpowiadająca, jednakże,

---

[1]) Sprawozdanie stenogr. Senatu XCV 20 (Uzupełnienie motywów str. 12, 13) vide Prof. St. Gołąb i Dr. Z. Wusatowski str. 93—94.

[2]) Dr. R. Kuratowski ibid. str. 77.

[3]) Ibid str. 60.

[4]) Polska Procedura Cywilna T. II str. 188.

naszem zdaniem, stanowisko, zajęte przez Sąd Apelacyjny w Wilnie, więcej odpowiada literze i duchowi dawnej ustawy, która wszędzie mówi o arbitrach w liczbie mnogiej, o ile chodzi o cały skład sądu (art. art. 1369, 1371—72, 1374, 1376, 1378, 1384—86, 1388—91).

(Dok. nast.)

Orzecznictwo cywilne.

Niewciągnięcie do wykazu hipotecznego nakazu egzekucyjnego jednocześnie z wysłaniem takowego dłużnikowi stanowi zaniedbanie jednej z podstawowych czynności egzekucyjnych i obrazę art. 1557 U. P. C.

Komornik winien żądać wyciągu z wykazu hipotecznego z daty po wciągnięciu subhasty, zaniedbanie tego obowiązku obraża art. 1581 U. P. C.

(Orzeczenie Izby I Sądu Najwyższego z dnia 17.XI.1932 r. w spr. Nr. I. C. 1910/1932).

Z uzasadnienia:

Skarżący w skardze na czynności komornika sądowego żądał uznania za niebyłą i nieważną licytację majątku nieruchomego, która w dn. 14 marca 1931 roku nie doszła do skutku oraz za nieprawidłowe czynności komornika, poprzedzające licytację, poczynając od opisu majątku, a to z zasady, że mimo dokonania zajęcia majątku w dniu 18 listopada 1929 r., wpis subhastacyjny został wciągnięty, wbrew art. 1557 U.P.C., do księgi hipotecznej dopiero w dniu 6 października 1930 r., wskutek czego skarżący, na rzecz którego została wpisana do księgi hipotecznej kaucja w dniu 28 marca 1930 r., nie został powiadomiony o toczącem się postępowaniu egzekucyjnem i o wyznaczonej na 14 marca 1931 r., licytacji, oraz z zasady, że w protokule zajęcia, oraz w obwieszczeniach obszar majątku został oznaczony na 800 mt., zamiast 1830 mtr.

Jak wyjaśnił już Sąd Najwyższy (Zb. Orz., 1931 r.—220), zgodnie z art. 1557 U.P.C., w przypadku skierowania egzekucji do majątku nieruchomego, mającego urządzoną hipotekę, jednocześnie z wysłaniem dłużnikowi nakazu egzekucyjnego wciąga się do wykazu hipotecznego ostrzeżenie o wszczętej egzekucji; ostrzeżenie to ma na celu uświadomienie o toczącem się postępowaniu egzekucyjnem osób trzecich, któreby chciały nabyć jakiekolwiek prawo do nieruchomości, wobec czego ostrzeżenie takie posiada doniosłe znaczenie, a co zatem idzie, niedokonanie tej czynności musi być uznane za zaniedbanie jednej z podstawowych czynności egzekucyjnych; ostateczny jednak wniosek, do którego Sąd Najwyższy doszedł w tem orzeczeniu co do prawa osoby trzeciej żądania

unieważnienia licytacji, nie może mieć zastosowania w sprawie niniejszej wobec odmiennych w przypadku okoliczności faktycznych; gdy bowiem w sprawie, rozpoznanej przez Sąd Najwyższy w cytowanem wyżej orzeczeniu, osoba trzecia dokonała czynności prawnej po odbytej licytacji, która wobec tego nie mogła w żadnej mierze naruszyć jej uprawnień, a brak na majątku ostrzeżenia z art. 1557 U.P.C.. pozostającego na nim aż do chwili przepisania w hipotece tytułu własności na nowonabywcę, winien był raczej ostrzec osobę trzecią o zaszłej przed dokonaniom czynności prawnej zmianie właściciela (art. 1558 U. P. C. i art. 111 Ustawy Hip.), natomiast w sprawie niniejszej skarżący przed datą wciągnięcia ostrzeżenia z art. 1557 U. P. C. należał już do kategorji tych osób, które z mocy art. 1581 U. P. C. winny były być przed licytacją powiadomiane o toczącem się postępowaniu egzekucyjnem i których niepowiadomianie czyni wobec tego samą licytację wadliwą.

Z zestawienia przepisu art. 1581 U.P.C. z art. 1557, U.P.C. wynika, iż o rozpoczętej egzekucji komornik winien powiadomić tych wszystkich wierzycieli, którzy zostali wpisani do działu IV wykazu hipotecznego do daty wniesienia ostrzeżenia z art. 1557 U. P. C., wobec tego komornik w celu wykonania ciążącego na nim z mocy art. 1581 U.P.C. obowiązku winien już po wciągnięciu do księgi hipotecznej nakazu wykonawczego zażądać od egzekwującego wierzyciela złożenia sobie wyciągu z działu IV w tym stanie, jaki był w dacie wciągnięcia ostrzeżenia, z okoliczności zaś, iż komornik wbrew powyższej zasadzie, kierował się przy powiadamianiu wierzycieli stanem hipoteki o wiele wcześniejszym, nie mogą być wysuwane niekorzystne dla tych wierzycieli wnioski, którzy zostali ujawnieni w hipotoce w okresie czasu między złożeniem komornikowi wyciągu a wniesieniem ostrzeżenia z art. 1557 U. P. C.

O ile nieruchomość hipotekowana przeszła już w inne ręce i przejście to uwidocznione zostało w wykazie hipotecznym przez wpisanie na marginesie zastrzeżenia, wpis subhastacyjny ujawniony w myśl art. 1557 U.P.C. na mocy nakazu wykonawczego skierowanego do poprzedniego właściciela nie może być zatwierdzony przez zwierzchność hipoteczną.

(Orzeczenie Izby I Sądu Najwyższego z dnia 12.I. 1933 r. w spr. Nr. I. C. 2976/31 r.).

Z uzasadnienia:

Bolesław Cz. uzyskał 10 marca 1930 r. klauzulę egzekucyjną na wyegzekwowanie wierzytelności, przypadającej mu od Jana K. i zabezpieczonej na jego nieruchomości „Trokieniki"; nakaz egzekucyjny doręczony został przez komornika K.

9 grudnia 1930 r. i w tymże dniu Cz. zgłosił w księdze hipotecznej pomienionej nieruchomości wniosek Nr. 43 o wciągnięcie, w myśl art. 1557 U. P. C., do wykazu hipotecznego ostrzeżenia o skierowaniu egzekucji do tejże nieruchomości; przedtem jednak na mocy aktu z 15 listopada 1930 r. Nr. 38, spisanego w księdze hipotecznej, K. rzeczoną nieruchomość sprzedał Emilji Sz.

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Wilnie decyzją z 19 grudnia 1930 r. zatwierdził akt Nr. 38, a oddalił wniosek Nr. 43, zgłoszony przez Cz., z uwagi, że właścicielką dóbr jest Sz., nakaz zaś egzekucyjny, na którym oparty jest wniosek Nr. 43 dotyczy poprzedniego właściciela K.

Ze skargi Cz. Sąd Apelacyjny w Wilnie decyzją z 20 sierpnia 1931 r. uchylił decyzję Wydziału Hipotecznego w części, dotyczącej wniosku Nr. 43 i zlecił zatwierdzenie tego wniosku; Sąd Apelacyjny wyszedł z założenia, że akt sprzedaży Nr. 38 w chwili zgłoszenia wniosku Nr. 43 nie był jeszcze zatwierdzony, gdyż nastąpiło to dopiero 19 grudnia 1930 r., a zatem w dacie zgłoszenia wniosku Nr. 43 za właściciela poczytywany być winien K., wobec czego doręczenie mu nakazu egzekucyjnego ze skierowaniem egzekucji do nieruchomości „Trokieniki" jest prawidłowe, nakaz zaś wykonawczy przeciwko dłużnikowi wierzytelności hipotecznej służy za podstawę do egzekucji, chociażby właściciel się zmienił. Jak słusznie zarzuca w skardze kasacyjnej Emilja Sz., decyzja Sądu Apelacyjnego nie jest zgodna z przepisami prawa, albowiem: 1) w myśl art. 20 U. H. Z. W. (Dz. U. Nr. 53 poz. 510 z 1928 r.) zatwierdzenie przez zwierzchność hipoteczną aktu sprzedaży nie nadaje stronom żadnych praw, gdyż mają je one z mocy umowy, lecz jest tylko aktem homologacyjnym, stwierdzającym, iż przejście własności nastąpiło legalnie i zgodne jest z zasadami Ustawy Hipotecznej, zatwierdzenie więc wywiera skutki nie od daty decyzji Wydziału Hipotecznego, lecz od daty spisania aktu w księdze hipotecznej (art. 11 i 12 U. H.), z odnotowaniem tej czynności w wykazie hipotecznym trybem, przepisanym w art. 23 U. H.; 2) skoro przeto akt Nr. 38 został zatwierdzony, wpis subhastacyjny po tym akcie mógłby być wniesiony o tyle tylko, o ileby był oparty na doręczeniu nakazu egzekucyjnego ze skierowaniem egzekucji do nieruchomości właścicielce tejże Sz., natomiast nakaz, doręczony poprzedniemu właścicielowi, nie może być podstawą ostrzeżenia hipotecznego z art. 1557 U. P. C.

Przeto Sąd Apelacyjny, zezwalając na wciągnięcie do wykazu hipotecznego ostrzeżenia, pomimo, że nakaz nie był doręczony Sz., dopuścił do naruszenia jej praw, wiadomych z księgi hipotecznej, wbrew przepisowi art. 20 U. H., który wkłada na zwierzchność hipoteczną strzeżenie tych praw z urzędu.

Teza Sądu Najwyższego podana w powyższem orzeczeniu jest zupełnie słuszna, bowiem podstawę do wpisania subhasty w myśl wyraźnego brzmienia art. 1557 U. P. C. stanowi fakt doręczenia nakazu wykonawczego dłużnikowi; w myśl zaś art. 942 U. P. C. rozpoczynając wykonanie wyroku, komornik doręcza pozwanemu osobiście albo w miejscu jego zamieszkania nakaz wykonawczy, komornik więc nie może doręczyć tego nakazu komu innemu niż osobie figurującej w wyroku jako pozwana. Stąd trzeba wysnuć dwa wnioski: że pod rządami U.P.C. z mocy wyroku zapadłego przeciw poprzedniemu właścicielowi nie mógł być przesłany nakaz wykonawczy nowonabywcy i że wpis subhastacyjny nie mógł być wpisany do wykazu hipotecznego przed wręczeniem nakazu wykonawczego jawnemu z wykazu właścicielowi, chociażby on był nawet jawnym tylko przez zastrzeżenie, co wynika dobitnie z przepisu art. 20 w związku z art. 11 i 12 Ust. Hip. A więc pod rządami U. P. C. subhasta mogła być wpisana, w razie przejścia prawa własności do innej osoby, jedynie po uzyskaniu wyroku przeciw temu nowemu nabywcy i doręczeniu mu nakazu wykonawczego.

Postać rzeczy zmienia się obecnie po wprowadzeniu K. P. C. W myśl § 2 art. 534 K. P. C. na podstawie tytułu egzekucyjnego, dotyczącego obowiązku hipotecznie zabezpieczonego, sąd nada klauzulę wykonalności przeciwko każdemu, kto po wciągnięciu obowiązku do księgi hipotecznej został wpisany jako właściciel nieruchomości obciążonej.

Obecnie więc klauzula wykonalności może opiewać przeciw innej osobie niż ta, która figurowała w sprawie jako pozwany, a ponieważ w myśl art. 526 K. P. C. podstawą do egzekucji jest tytuł egzekucyjny, zaopatrzony klauzulą wykonalności — tytuł wykonawczy, który winien być dołączony do wniosku o wszczęcie egzekucji (Art. 539 i 540 K. P. C.), komornik zaś (art. 544) doręcza dłużnikowi zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z podaniem treści tytułu wykonawczego, dłużnikiem w rozumieniu przepisów K. P. C. będzie nietylko pozwany lecz i osoba, przeciw której opiewa klauzula wykonalności, tej też osobie komornik obowiązany doręczyć zawiadomienie i subhasta zostanie wpisana do wykazu hipotecznego w myśl art. 656 K. P. C.

Dotyczy to jednak **obowiązków hipotecznie zabezpieczonych** t. j. takich, które figurowały poprzednio w wykazie hipotecznym. W razie otrzymania wyroku z wekslu lub innego tytułu poprzednio w hipotece nie zarejestrowanego mają zastosowanie przepisy o hipotece sądowej, która w myśl definitywnie ustalonych zasad teorji oraz praktyki (orzeczenie Sądu Najwyższego z 2. IV. 30 r. C 1574/29) nie posiada znamion wiary publicznej. W takim wypadku o ile nawet okaże się później, że w chwili ujawnienia wyroku nieruchomość już nie należała do dłużnika, t. j. pomimo tego że w chwili ujawnienia tytułu wykonawczego nie było to widoczne z wykazu hipotecznego, taka hipoteka sądowa nie może się ostać. Wpis więc subhastacyjny wpisany z tej hipoteki sądowej, po ujawnieniu, że w chwili wpisania tej hipoteki nieruchomość już przeszła w inne ręce, zostanie na wniosek osoby zainteresowanej skreślony.

Podział majątku spadkowego przez Sąd Gminny wymagał formy pisemnej i przez świadków stwierdzany być nie może.

Podział gruntów nadanych o wartości ponad 500 rubli powinien był być dokonany w trybie ogólnym.

Spory o własność majątku wytaczają się przeciwko osobom, które posiadają ten majątek w dacie wytoczenia powództwa.

Strona żądająca odroczenia sprawy dla złożenia dokumentu powinna wskazać, jaki to jest dokument i gdzie się on znajduje.

(Orzeczenie Izby I Sądu Najwyższego z dnia 23.XI.1932 r. w sprawie Nr. I. C. 635/32 r.).

Z uzasadnienia:

Jak wynika z ustaleń Sądów merytorycznych, oraz przebiegu procesu, nieletni Mikołaj i Paweł P. w powództwie, wytoczonem w r. 1930 przeciwko Józefowi i Aleksandrowi S., dochodzili gruntu o przestrzeni 22 dzies. 317 sąż. kw., w pow. Wilejskim położonego, uzasadniając roszczenie swe tem, iż grunt rzeczony nabyty był przez zmarłego w r. 1913 ojca ich, Józefa P. od Włościańskiego Banku ze składu należącego do Banku majątku, za aktem wieczystym z 13 października 1912 r. za 1.400 rub. pod warunkiem iż grunt oddaje się w zastaw Bankowi, który udziela nabywcy pożyczki w kwocie 1.300 rub., podlegających uiszczeniu w ciągu 55 lat, z zapisaniem na majątku zapowiedzenia, i nabywca nie ma prawa do spłaty pożyczki bez zezwolenia Banku, zbywać gruntu, oddawać go w zastaw, rozdzielać na części i wydzierżawiać i że pozwani nieprawnie zawładnęli tym gruntem i nie oddają go powodom; pozwani odpierając powództwo, zarzucali, iż grunt sporny posiadają w spadku po zmarłym ojcu, Konstantym S., któremu grunt ten sprzedały za aktem nieformalnym z r. 1914 wdowa po spadkodawcy powodów, Marja P., oraz jego córka Natalja P. za 1.600 rub., że pomienione sprzedawczynie zatwierdzone były w prawach spadkowych po Józefie P. wyrokiem Sądu Gminnego i otrzymały grunt z podziału, dokonanego przez tenże Sąd., lecz akty te zaginęły podczas wojny światowej.

Słusznie Sąd wobec sprzeciwu strony powodowej odmówił badania świadków na stwierdzenie istnienia „legalnego działu majątku spadkowego po ojcu powodów Józefie P.", skoro strona pozwana nie powołała się na to, iż księgi i akta Sądu Gminnego zaginęły (art. 136, 121 ogóln. ust. włość. wyd. 1902 r.), gdy nie złożyła żadnego początkowego na piśmie dowodu istnienia wspomnianego wyroku Sądu Gminnego i aktu działowego (art. 409 U. P. C., Zb. Orz. Izby 1-ej Cyw. Sądu Najwyższego 1926, Nr. 75, 1923—111, 1920—26, 1929—169); w zestawieniu z treścią art. 409 U. P. C. twierdzenie skarżącego z powołaniem art. 13 i 135 ogóln. ust. włość., jakoby podział przez Sąd Gminny spadkowego majątku nie wymaga formy uroczystej, może być dokonany według zwyczajów miejscowych, a więc fakt ten może być stwierdzony przez świadków, nie jest zgodne z przepisami powołanej przez skarżącego ogóln. ust. włośc. albowiem wyroki Sądów Gminnych winny być zredagowane na piśmie i wciągnięte do księgi (art. 121, 136 pow. ustawy) nadto, jak słusznie uznał Sąd (ak. k. 49) sprawy spadkowe i działowe, niedotyczące jak w przypadku, gruntów nadanych, o wartości ponad 500 rub., nie podlegały kompetencji Sądu Gminnego (art. 125 tejże ustawy) wobec

czego zatwierdzenie w prawach do spadku po ojcu powodów, oraz podział majątku spadkowego pomiędzy spadkobierców powinny były być dokonane w trybie ogólnym według przepisów art. 1224—1227, 1233—1241, 1315, 1336 t. X. cz. I. Zw. Pr..

Słusznie Sąd uznał, iż umowa przyrzeczenia sprzedaży z r. 1914, zatytułowana jako projekt umowy, w której zaznaczone jest, iż grunt nabyty został przez Józefa P., lecz nie jest wskazany tytuł posiadania gruntu i zarządzania nim przez Marję i Natalję P., nie obowiązuje nieletnich powodów, którzy w niej nie uczestniczyli i jest nieważną w części, dotyczącej przypadającego na powodów udziału w spadku po ojcu (art. 569, 1254, 1313, 1315, 1336 t. X. cz. I. Zw. Pr.).

Nie jest słuszny zarzut obrazy art. 4 U. P. C. przez niezapozwanie do sprawy Marji i Natalji P., gdyż zgodnie z przepisem art. 691 t. X. cz. I. Zw. Praw, spory o własność majątku wytaczają się przeciwko osobom, które posiadają nieprawnie ów majątek w dacie wytoczenia powództwa.

Zgłoszone przez pozwanych na ostatniej rozprawie sądowej żądanie odroczenia sprawy w celu wydostania należytego dokumentu, stwierdzającego, iż ziemia sporna dostała się Marji i Natalji P. w drodze działu na wyłączną własność, mógl Sąd odrzucić, skoro nie wskazali pozwani jaki dokument i skąd mianowicie mają „wydostać” (art. 446, 443, 453 U. P. C.); w tych warunkach mógł Sąd uznać okoliczności sprawy za dostatecznie wyjaśnione (art. 366^1 U. P. C.).

Orzecznictwo karne.

Tezy z orzeczeń izby II Sądu Najwyższego.

Art. 10 rozp. Pr. Rz. z 21.X.1932 o amnestji (Dz. U. p. 782/32).

Nie może też obrońca sam decydować, czy należy żądać przeprowadzenia postępowania w myśl art. 10 rozp. o amnestji z 21.X.1932 r. (D. U. poz. 782), chybaby został upoważniony do oświadczenia woli powziętej przez samego oskarżonego po umorzeniu postępowania.

(Z dn. 24.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 880/32).

Art. 299 w związku z art. 296 (now.) k. p. k.

1. Odrzucenie zbadania sprowadzonych na rozprawę w II-ej instancji świadków z powodu niewskazania przez oskarżonego, co świadkowie mają stwierdzić, stanowi obrazę art. 299 k. p. k., jeśli oskarżony jest obecny na rozprawie i sąd ma możność go zapytać, co sprowadzeni świadkowie mają stwierdzić.

2. Tego uchybienia nie pokrywa powołanie się na art. 296 k. p. k. ile, że z samego doręczenia aktu oskarżenia nie wynika, by oskarżony był uprzedzony o przysługujących mu uprawnieniach, wymienionych w tym artykule.

(Z dn. 30.I.1933 r. w spr. II. 2 K. 1120/32).

Art. 489, 497 k. p. k.

Wymogiem art. 489, 497 k. p. k. jest odczytanie w przewodzie odwoławczym bądź to przy sprawozdaniu, bądź w postępowaniu dowodowem — tych wszystkich dokumentów i protokółów, na których opiera się orzeczenie sądu odwoławczego.

(Z dn. 10.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 926/32).

Art. 493 (now.) k. p. k.

Obowiązek wezwania świadków w myśl art. 493 k. p. k. powstaje dla sądu odwoławczego nie z powodu formalnych uchybień sądu I instancji, lecz tylko z powodu bezzasadnych w swej istocie postanowień, odmawiających wezwania świadków.

(Z dn. 16.I.1933 r. w spr. II. 2 K. 1082/32).

Art. 507 k. p. k.

Dopuszczalne prawnie połączenie kilku spraw jednego oskarżonego, lub spraw kilku oskarżonych, którzy wspólnie czyn popełnili (łączność przedmiotowa i podmiotowa) pociąga za sobą dla każdego oskarżonego obowiązek zapłacenia jednej tylko kaucji kasacyjnej, jeżeli zawyrokowano łącznie.

(Z dn. 24.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 23/33).

Art. 511 k. p. k.

W sprawach karno-skarbowych art. 511 k. p. k. stosuje się wyłącznie do wypadku orzeczenia przez sąd karny do 3000 zł., zaczem, jako przepis wyjątkowy, nie może być rozszerzająco interpretowany i stosowany do wyroków uniewinniających.

(Z dn. 21.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 20/33).

Art. 511, 510 k. p. k. i art. 19 u. k. s.

Kara dodatkowa z art. 19 u. k. s., orzekana w miejsce konfiskaty, nie może być doliczana do kary pieniężnej, przewidzianej za dane przestępstwo, dla stwierdzenia, czy do kasacji może być stosowany art. 510, czy 511 k. p. k.

(Z dn. 21.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 1159/32).

Art. 96 ust. o pod. dochodowym i art. 511 k. p. k.

Sprawy z art. 96 ust. o podatku dochodowym nie należą do spraw „karno-administracyjnych” w sensie art. 511 p. a k. p. k., bowiem przez sprawy „karno-administracyjne” rozumieć należy sprawy, do których odnoszą się przepisy art. 640 i nast. k. p. k., sprawy zaś z art. 96 ustawy o podatku dochodowym nie ulegają temu postępowaniu.

(Z dn. 3.III.1933 r. w spr. II. 4 K. 1/33).

Art. 21 k. k. z r. 1932.

Według kodeksu karnego z r. 1932 przeciw obronie koniecznej nie można stosować obrony koniecznej.

Kodeks z r. 1932 w art. 21 stanowi, że czyn w obronie koniecznej przedsięwzięty nie jest przestępny, natomiast czy obrona konieczna jest czynnością prawną (przestępność i bezprawność nie są to pojęcia tożsame), o tem stanowi prawo cywilne.

(Z dn. 14.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 7/33).

Art. 28 k. k. z r. 1932.

Kodeks karny z r. 1932 nie zna konstrukcji t. zw. współsprawstwa, to jest nie zna ani udziału w cudzem przestępstwie (art. 28), ani odpowiedzialności wspólnej za całość działania, należącego do istoty czynu, gdy dana osoba urzeczywistniła je tylko w pewnej części.

(Z dn. 28.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 54/33).

W myśl art. 28 k. k. z r. 1932 podżegacz odpowiada nawet w przypadku, gdy nieletni sprawca działał bez rozeznania; skłonienie zatem takiego nieletniego do sporządzenia transparentów, nawołujących do zbrodni stanu, stanowi przestępstwo z art. 28 i § 2 art. 155 k. k.; według kodeksu karnego 1903 r. powyższe działanie ma charakter sprawstwa z cz. I art. 132 tegoż kodeksu, który w tym przypadku jest ustawą względniejszą (§ 1 art. 2 k. k. z r. 1932).

(Z dn. 25.I.1933 r. w spr. II. 2 K. 1119/32).

Art. 98 lit. „a" k. k. z r. 1932.

Fakt należenia do organizacji antypaństwowej (np. K. P. Z. U.) nie zawiera w sobie sam przez się znamion zbrodni z lit. „a" art. 98 w związku z § 2 art. 93 k. k. z r. 1932, jeśli sąd wyrokujący nie ustalił winy oskarżonego w postaci porozumienia się z osobą, działającą w interesie obcego państwa lub organizacji międzynarodowej.

(Z dn. 25.I.1933 r. w spr. II. 2 K. 1109/32).

Art. 257 § 2 k. k. z r. 1932.

Na uznanie, iż przypadek jest mniejszej wagi, może, pomiędzy innemi, wpływać mała wartość ukradzionego przedmiotu, atoli mała wartość ukradzionego przedmiotu nie stwarza zawsze podstawy do uznania przypadku mniejszej wagi.

Sam fakt popełnienia przestępstwa z nędzy nie stwarza podstawy do zastosowania art. 257 § 2 k. k.).

(Z dn. 14.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 8/33).

Art. 286 k. k. z r. 1932.

Stosowanie art. 286 k. k. nie jest wyłączone w wypadku, gdy dane przestępstwo nie jest ściśle „stanowem" (urzędniczem), t. j. wówczas, gdy stan faktyczny przestępstwa jest

określony także w przepisach, mieszczących się poza rozdziałem czterdziestym pierwszym k. k.

Czyn urzędnika, polegający na sprzeniewierzeniu urzędowych pieniędzy, podpada pod § 2 art. 286 k. k., działał on bowiem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, t. j. po przedstawieniu sobie skutków swego działania zdecydował się na przestępne działanie.

(Z dn. 17.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 1142/32).

Art. 46 u. k. s. (z r. 1932).

Okoliczność, że kontrola skarbowa wskutek niewiedzy towar, jako wolny od cła, przepuściła, wcale nie wyłącza winy nieumyślnej oskarżonego, skoro nieznajomością u. k. s., a w szczególności niewiedzą o zakazie przywozu towarów z zagranicy bez uiszczenia opłaty celnej, skutecznie nie można się tłumaczyć.

(Z dn. 7.II.1933 r. w spr. I!. 4 K. 1105/32).

Art. 24 i 61 pr. o ustr. adw.

Zniewaga strony, jej zastępcy, świadka i biegłego, popełniona przez adwokata przy wykonywaniu czynności zawodowych, nie stanowi przestępstwa w rozumieniu prawa karnego, lecz jedynie wykroczenie dyscyplinarne, za które adwokat ponieść może tylko karę dyscyplinarną i tylko w postępowaniu dyscyplinarnem przed specjalnym sądem korporacyjnym.

(Z dn. 28.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 28/33).

Art. 29 k. p. k.

„Ścisły związek z działaniem sprawcy", o którym mowa w art. 29 k. p. k., zachodzi jedynie wówczas, gdy przestępstwo jednego jest prawnie niemożliwe bez przestępstwa drugiego.

Art. 29—31 k. p. k. (connexitas causarum), jako przepisy wyjątkowe, stanowiące przełamanie zasad normalnej właściwości miejscowej rzeczowej, mogą ulegać jedynie wykładni ścieśniającej.

(Z dn. 24.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 23/33).

Art. 84 p. k. p.

Z charakteru obrońcy jako pomocnika (zastępcy w oświadczeniu woli), nie zastępcy w znaczeniu prawa cywilnego (w powzięciu woli), wynika, że nie może przedsiębrać aktów procesowych na niekorzyść oskarżonego, ani aktów zobowiązujących oskarżonego, nie może też przyjmować doręczeń, od których oskarżonemu liczy się termin, o ile ustawa wyjątkowo inaczej nie stanowi (np. art. 378 § 3 k. p. k.).

(Z dn. 24.II.1933 r. w spr. II. 4 K. 880132).

I Zjazd prawników państw słowiańskich.

W dniach 8 do 10 września b. r. odbędzie się w Bratislavie I Zjazd Prawników Państw Słowiańskich z następującym porządkiem dziennym:

8.IX. w piątek: *O godz. 9-ej:* Zjazd słowiańskiej młodzieży prawniczej i odsłonięcie tablicy pamiątkowej Svetozara Hurbana Vajanskiego na Wydziale Prawniczym Uniwersytetu Komenskiego. *O godz. 15-ej*: Zjazdy korporacyj i Zjednoczenia Kobiet słowiańskich. *O godz. 19.30:* Uroczyste przedstawienie „Sprzedanej Narzeczonej" Fryderyka Smetany w Narodowym Teatrze Słowackim, przy współudziale pani E. Bandrowskiej-Turskiej, prymadonny opery w Warszawie, pani Marty Griff-Pospislowej z Zagrzebia, Petara Rajceva z Sofji i Dragi Petrovica z Białogrodu.

9.IX. sobota: *O godz. 9-tej:* Walne zebranie inauguracyjne I. Z. P. P. S. w Słow. Teat. Nar. *O godz. 15-tej*: Obrady sekcyj naukowych. *O godz. 20-tej:* Drugi „Wieczór słowiańskiej wzajemności" w salach Reduty, urządzony staraniem stowarzyszeń słowiańskich w Bratislawie. Program artystyczny i „cercle" towarzyski.

10.IX. w niedzielę: *O godz. 9-tej:* Obrady sekcyj naukowych. *O godz. 15-tej*: Zamknięcie zjazdu. Walne zebranie w Słow. Teatrze Nar. *O godz. 17-tej:* Winobranie miasta Bratislawy w gmachu „Sokoła".

11.IX. w poniedziałek: Wycieczki zbiorowe, zależnie od zgłoszeń.

Na Zjeździe obrady odbywać się będą w 10 sekcjach naukowych, w których zostaną wygłoszone następujące referaty:

I. 1) Kodyfikacja prawa zobowiązaniowego w państwach słowiańskich. Ref. Dr. Roman Longchamps de Berier, prof. uniw., Lwów. 2) Kodyfikacja prawa małżeńskiego w państwach słowiańskich. Ref. Dr. Zivoin Peric, prof. uniw. Beograd. 3) Statki parowe, jako przedmiot hipoteki. Ref. Dr. Ivan V. Subbotio, szef sekcji Min. Spraw Zagran. Beograd.

II. 4) Ujednostajnienie prawa wekslowego w państwach słowiańskich. Ref. Dr. Józ. Sułkowski, prof. uniw. Poznań.

III. 5) Ujednostajnienie przepisów o egzekucji, układach przymusowych i upadłościach w państwach słowiańskich. Ref. Dr. Hugo Werk, adwokat, Zagrzeb.

IV. 6) Odpowiedzialność za działalność podjętą na skutek zarządzenia władzy. Ref. Dr. Joz. Lepsik, podpułk. just. w MNO, Praha. 7) Potrzeba i objętość ujednostajnienia prawa karnego w państwach słowiańskich. Ref. Dr. Toma Zivanowic, prof. uniw. Beograd. 8) Czy się poleca udział czynnika obywatelskiego w procesie karnym państw słowiańskich? Ref. Dr. Emil St. Rappaport, prof. W. W. P., Warszawa.

V. 9) Wspólne zasady w nabywaniu obywatelstwa państwowego i przynależności gminnej w państwach słowiańskich. Ref. Dr. Ludwik Ehrlich, prof. uniw., Lwów. 10) Sądownictwo administracyjne. Ref. Dr. Petko Stajnow, prof. uniw., Sofia.

VI. 11) Gospodarcza współpraca państw słowiańskich. Ref. Dr. Alois Stangler, radca ministr., Praha.

VII. 12) Wspólna podstawa historji praw słowiańskich. Ref. Dr. Stanisław Kutrzeba, prof. uniw., Kraków.

VIII. 13) Ujednostajnienie prawa międzynarodowego, prywatnego i postępowania sądowego w państwach słowiańskich. Ref. Dr. Stanko Lapajne, prof. uniw. i dziekan Wydz. P., Ljubljana.

IX. 14) Stosunek kościoła do państwa w słowiańskich państwach. Ref. Dr. Stefan Cankov, prof. uniw. Sofia.

X. 15) Jak daleko polsca się ograniczenie prawa własności? Ref. Dr. Karol Drbohlav, w. radca Sądu apelac., Bratislava.

Udział w Zjeździe wziąć może każdy dyplomowany prawnik po uprzedniem wypełnieniu karty uczestnictwa i wpłaceniu składki zjazdowej w kwocie 50 kc.

Z BIBLJOGRAFJI.

Prof. Dr. L. Wachholz. *Medycyna sądowa na podstawie nowego ustawodawstwa Polskiego. Str. 456. Wydanie czwarte. Nakładem Gebethnera i Wolffa, Warszawa. 1933.*

W piśmiennictwie polskiem posiadamy tylko jeden obszerny i wyczerpujący podręcznik medycyny sądowej, opracowany przez wybitnego stecjalistę prof. Wachholza. Podręcznik ten od szeregu lat spełnia doniosłe swe zadania i rzec można śmiało, że wychowały się na nim całe pokolenia lekarzy sądowych. Autor, który w dotychczasowych wydaniach swego dzieła uwzględniać musiał ze zrozumiałych powodów aż trzy ustawodawstwa państw zaborczych, w ostatnim wydaniu oprzeć mógł swój podręcznik na jednolitej podstawie nowego ustawodawstwa polskiego. Ta innowacja ostatniego wydania dodaje dziełu prof. Wachholza znacznej jędrności. Wydanie obecne uwzględnia najnowsze zdobycze wiedzy lekarskiej (np. badanie grup krwi), najnowsze piśmiennictwo, zaznajamia czytelnika z nowemi metodami badań i omawia szczegółowo i krytycznie nowy kodeks i opartą na nim działalność lekarza sądowego. Obecne wydanie powinno zainteresować koła lekarskie zarówno jak i prawnicze, które w tak doskonale ujętym podręczniku medycyny sądowej znaleść mogą poważne naukowe podstawy przy rozpatrywaniu wielu kwestyj z dziedziny ekspertyzy sądowo-lekarskiej.

S. S. Siengalewicz.

WOKANDA

spraw, wyznaczonych na posiedzenie jawne Izby Cywilnej Sekcji I-ej Sądu Najwyższego.

Na dzień 2 maja 1933 r. o godz 10 rano.

SPRAWY:

1. 2541/32. Powszechnego Banku Kredytowego z Franciszkiem Szymańskim o 2.057 zł. 80 gr. Referent: Sędzia Dr. W. Dbałowski
2. 2513/32. Franciszka i Marji małż. Szymańskich z Janem i Walerją małż. Pobiedzińskimi. o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
3. 334/ 3. Abrama-Dawida Frenkla p-ko Gminie m. Łodzi o 46.800 zł. Referent: Sędzia Dr. K. Rakowiecki.
4. 1531/32. Salomei Olszewskiej p-ko Ottonowi Krygierowi i in. o 520 zł. Referent: Sędzia Dr. W. Dbałowski.
5. 2386/32. Pawła Sanno z Genowefą Kostecką o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
6. 314/33. Mojżesza Gelcera p-ko Izraelowi Roninowi i in. o 3.810 zł. Referent: Sędzia A. Rakowiecki.
7. 2297/32. Stanisławy Ziembińskiej p-ko Okręgowej Spółdzielni „Społem o 3.525 zł. Referent: Sędzia Dr. W. Dbałowski.
8. 327/32. Karola Rogozy z Władysławą Żylińską o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
9. 1606 32. Sury Fajner z Janem Kołaczem o eksmisję. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
10. 1695/32. Gudli Rajs z Marją Gryszynową i in. o 750 zł. Referent: Sędzia Dr. W. Dbałowski.
11. 242/33. Jana O'Rourke'a ze Stanisławem Jasińskim o 285.990 zł. 75 gr. z %%. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
12. 2961/32. Magistratu m. Włocławka ze Stanisławem Sidorem o 348 zł. 48 gr. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
13. 2962/32. Magistratu m. Włocławka z Bartłomiejem Czapskim o 1.161 zł. 60 gr. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
14. 2638/32. Ignacego Chudzińskiego p-ko Spółdzielni Mleczarskiej w Krępcu o 900 zł. Referent: Sędzia Dr. W. Dbałowski.
15. 2610/32. Jana Klepki p-ko firmie „K. R. Vetter" w Lublinie o 3.810 zł. Referent: Sędzia Dr. W. Dbałowski.
16. 2429/32. Stanisława Rutkowskiego p-ko Józefie-Janinie Rutkowskiej o wydanie dziecka. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
17. 1604/32. Stefana Górczaka i in. z Julją Tomecką o 162 zł. i eksm. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.

Na dzień 4 maja 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 1245/32. Michała Zajączkowskiego z Józefem Raplisem i in. o spadek. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
2. 1627/32. Heljodora Prylińskiego z Wacławem Borzęckim o 4725 zł. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
3. 1149/32. Filipa Mosiejczuka i in. z Janem Krewskim o wyłączenie gruntu. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
4. 1359/32. Gromady wsi Moszczanicy z Włodzimierzem Carbochem i in. o prawo własności do ziemi. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
5. 2389/32. Katarzyny Zubikowej i in. z Michałem Leszykiem o 6.200 zł. z %%. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
6. 2586/32. Ewy Olszewskiej p-ko Kamilowi Mrozowskiemu, kurat. nad maj. J. i Z. Mrozowskich o 1.800 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

7. 1207/32. Anny Wowczek i in. p-ko Aleksemu Steciukowi i in. o prawo własności do majątku spadkowego. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
8. 1210/32. Fabjanny Wincukowej i in. z Gromadą wsi Dubowo o wyłączenie z posiad. ziemi i 900 zł. odszkodowania. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
9. 1208/32. Olgi Niźnik p-ko Włodzimierzowi Niźnikowi o przyznanie prawa do ustawowej części majątku. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
10. 1206/32. Rajdy Gordon i in. p-ko Kazimierzowi Puchalskiemu o 967 zł. 99 gr. komornego. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
11. 1191/32. Lejby Łuskiego z Magistratem m. Zdzięcioła o zniesienie budki. Rrferent: Sędzia W. Łukaszewicz.
12. 151/33. Ludmiły Ziembickiej p-ko Michałowi Kulgawczykowi i in. o spadek. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
13. 1572/32. Likwidat. mienia b. Wołżsko-Kamskiego Banku Handl. p-ko Pawłowi Zanne o 4.311 zł. 60 gr. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.

Na dzień 10 maja 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 1316/32. Anny Kolendo p-ko Helenie Baczewskiej o wyłączenie z posiadania działki ziemi. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
2. 1509/32. Józefa Waszkiela p-ko Zofji Waszkiel i in. o przyznanie prawa własności do majątku. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
3. 1238/32. Związku Komunalnego pow. Bielskiego i in. ze Skarbem Państwa o nieruchomość. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
4. 192/33. Irmy i Mikołaja Walentowowych z Lizą Aronowiczową o odebranie małolet. Jakóba Aronowicza z pod władzy i opieki pozw. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
5. 1525/32. Tamasza Wodejko-Cichowicza z Marją Wodejko o unieważnienie prywatnego testamentu. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
6. 1303/32. Stanisława Janta-Połczyńskiego ze Skarbem Państwa o 1.789 zł. 76 gr. tytułem czynszu dzierżawnego. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
7. 1214/32. Heleny Nowakowskiej i in. z Anną Turczyńską i in. o przyznanie prawa własności do spadku. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
8. 1243/32. Mojsieja Jaseniuka vel Jaceniuka p-ko Annie i Prokopowi Usaczukom o grunt. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
9. 1391/32. Magistratu m. Baranowicz z Janem Szpakowskim i in. o 670 zł. odszkodowania za klacz. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
10. 2839/32. Rebeki Alperowicz p-ko Notce Alperowiczowi o eksmisję. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
11. 1318/32. Bronisława Rymkiewicza z Jadwigą Bogdanowiczówną o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
12. 1302/32. Kazimierza Nowosackiego p-ko Aleksandrowi Krasoczko o unieważnienie aktu darowizny i z akcji wzajemnej o 5.840 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

Na dzień 16 maja 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 1403/32. Józefa Paszkiewicza i in. z Teodorem-Władysławem Paszkiewiczem i inn. o podział spadku. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
2. 1738/32. Kurji Biskupiej Pińskiej p-ko Sorze Grozbergowej o przyznanie prawa własności do ziemi i wyłącz. z posiadania. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
3. 2146/32. Jana i Adama Romejków p-ko Józefie Romejko i in. o unieważnienie testamentu. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

4. 1394/32. Antoniego Dorofiejczuka i in. z Eudokją Paszkowską i in. o prawo własności do maj. nieruch. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
5. 2552/32. Teodory Abramowiczowej z Danielem Sawczyńskim vel Sawczukiem o majątek spadkowy. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
6. 1354/32. Skarbu Państwa z Marcelim Załuczkowskim o 326. zł. 48 gr. Referent. Sędzia A. Waśkowski.
7. 122/33. Adolfa Tynickiego i in. p-ko Marji Rąbalskiej o 41,056 zł. 64 gr. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
8. 1343/32. Rochy Dworcan z Basią Rudzianówną o prawo własności do domu. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
9. 1130/32. Wiktora Szelengowicza i in. p-ko Annie Dudzińskiej i in. o majątek spadkowy. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
10. 160/33. Jakóba Anuszkiewicza z Szymonem Anuszkiewiczem o przywrócenie zakłóconego posiadania. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
11. 1341/32. Firmy „M. Brudny i K. Potasznik" p-ko Skarbowi Państwa o 732 zł. tytułem zwrotu nadpłaty należn. przewozow. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
12. 1317/32. Antoniny i Piotra Lachów z Teklą Gusztyn o przyznanie prawa własności do ziemi. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

Na dzień 23 maja 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 1407/32. Stefanji Timoszuk p-ko Annie Bogdanowicz i in. o prawo własności. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
2. 1408/32. Bazylego Radjonowa p-ko Czesławowi Piekutowskiemu ze skargi na czynności komornika. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
3. 1360/31. Włodzimierza Grzybka z Nadzieję Antonowicz o majątek spadkowy. Referent: Sędzia Waśkowski.
4. 1406/32. Jana Korobczuka i in. p-ko Aleksandrowi Korobczukowi i in. o ziemię. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
5. 1311/32. Piotra Adamczuka p-ko Aronowi Raszkiesowi o wydanie tytułu wykonawcz. z orzecz. Kom. Rozjem. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
6. 1397/32. Mozesa Mełamendy ze Skarbem Państwa. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
7. 1411/32. Piotra Kuźmickiego p-ko Zarządowi Gmin. Orańskiej, Ejszyskiej i in. o 853 zł. z %%. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
8. 1450/32. Dymitra Skorochoda p-ko Antoniemu Skorochodowi o unieważnienie prywatnego testamentu. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
9. 1410/32. Jana Raglaka z Janem Awdziejem o 650 zł. za pracę. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
10. 1430/32. Mordki-Lejby Farbera p-ko Rochli Wolman i in. o 1.000 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
11. 1393/32. Bernarda Rejna p-ko firmie Przemysł Gumowy „Ardal" Sp. Akc. w Lidzie o 900 zł. za pracę. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
12. 1404/32. Heleny Nazaruk i in. p-ko Zofji Wołczok o przyznanie prawa własności do ziemi. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

Na dzień 24 maja 1932 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 2800/32. Rajzli vel Rozalji Żółtek i in. o sprostowanie aktów stanu cywilnego. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
2. 2777/32. Karola Wajssa z firmą „Bracia Ginsberg" o przerachowanie należności. Referent: Sędzia W. Święcicki.
3. 96/33. Nadziei Kołmakowej z Konstantym Teleżyńskim o prawo własności do majątku nieruchomego. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
4. 136/33. Natalji Wołosiewicz z Konstantym Teleżyńskim o prawo własności do majątku nieruchomego. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

5. 137/33. Włodzimierza Kołmakowa z Konstantym Teleżyńskim o prawo własności do majątku nieruchomego. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
6. 138/33. Sergjusza Kołmakowa z Konstantym Teleżyńskim o prawo własności do majątku nieruchomego. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
7. 139/33. Mikołaja Kołmakowa z Konstantym Teleżyńskim o prawo własności do majątku nieruchomego. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
8. 1520/32. Ruchli Grempler p-ko Józefowi Boguszowi i in. o 22.000 rubli. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
9. 247/33. Banku Handlowego w Warszawie z Czesławem Prószyńskim o 108.550 zł. Referent: Sędzia W. Święcicki.
10. 248/33. Banku Handlowego w Warszawie z Edwardem Prószyńskim o 105.000 zł. Referent: Sędzia W. Święcicki.
11. 1723/32. Olgi Dublańskiej i in. z Franciszkiem Laskowskim o uznanie aktu kupna sprzedaży za nieważny. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
12. 2627/32. Bolesława Bońskiego p-ko Stanisławie - Helenie Bońskiej i in. o uznanie przyznania i uprawnienia dziecka za nieważne. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
13. 328/33. Banku Handlowego w Warszawie z Władysławem Faszowiczem o 69.615 zł. Referent: Sędzia W. Święcicki.
14. 329/33. Banku Handlowego w Warszawie z Kazimierzem Perro o 46.400 zł. Referent: Sędzia W. Święcicki.
15. 1040/32. Melanji Łochwicz p-ko Marji Łochwicz i in. o unieważnienie testamentu. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
16. 155/33. Bazylego Nowickiego z Marjanną Taflińską o aliwenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
17. 169/33. Banku Handlowego w Warszawie z Aleksandrem Malewskim o przerachowanie 56.413 rb. 80 kop. Referent: Sędzia W. Święcicki.
18. 1519/32. Semena Majdaniuka p-ko Skarbowi Państwa o odszkodowanie. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
19. 962/32. Janiny Koć p-ko Lucjanowi Piechotce o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.

Na dzień 31 maja 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 1510/32. Benedykta i Antoniego Kołodzińskich z Włodzimierzem Kołodzińskim o prawo własności do nieruchomości. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
2. 1908/32. Szamy-Isuchera Lemlecha, opiek. nad maj. zm. Mordki-Szymszona Lemlecha p-ko Towarzystwu Przemysłowo-Leśnemu o 196.603 zł. Referent: Sędzia W. Święcicki.
3. 1228/32. Skarbu Państwa p-ko Heni vel Helenie Morgensztern o 38.294 zł. 38 gr. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
4. 1496/32. Olgi Szymkowej i in. p-ko Dymitrowi Szymkowi o przyznanie prawa do 4/7 cz. maj. spadkowej. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
5. 476/33. Wacława Leszczyńskiego p-ko Bankowi Handlowemu w Warszawie o 100.000 zł. Referent: Sędzia W. Święcicki.
6. 2145/32. Agaty Dubiny, op. nad maj. nieob. Poprukajłów p-ko Stefanowi Poprukajło o ziemię. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
7. 1465/32. Borysa Maślanika p-ko firmie „Auto - Polesie" o 3.000 zł. za pracę. Referent: Sędzia W. Święcicki.
8. 125/33. Józefy Zdanowicz p-ko Zofji Słodowskiej o prawo własności do nieruchomości. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

9. 1463/32. Zachara Szołudko p-ko Tow. Akc. Fabr. Portlant-Cement „Wołyń o 431 zł. 90 gr. Referent: Sędzia W. Święcicki.
10. 1466/32. Benjamina Lewina z Leją Trocką o dług. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
11. 395/33. Glikierji Maciukowej p-ko Grzegorzowi Maciukowi o prawo wspólnej własności do ziemi. Referent: Sędzia W. Święcicki.
12. 1467/32. Semena Hryszczuka p-ko Tadeuszowi i Natalji Hryszczukom o dopuszczenie do wspólnego posiad. ziemi. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

OBWIESZCZENIA.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 12 sierpnia 1933 roku.

1. Osada nadziałowa w zaść. Małych Cerkliszkach w gm. Łyntupskiej pow. Święciańskim, powierzchni 1 dzies. nabyta przez Teodora Stepanowa od Samsona Pietrowa. Nr. Hip. 7008/B.
2. Osada nadziałowa we wsi Szaudzieniszkach vel Szawdzieniszkach pod Nr.Nr. 1449/1450 w gm. Łyntupskiej pow. Święciańskim, powierzchni 14 dzies. 836—2/3 sąż. kw. z prawem korzystania na równi z innymi gospodarzami z pastwiska w lesie na powierzchni 3 dzies. oraz z prawem do 1/6 części w 10 dzies. 1610 sąż. kw. pastwiska wiejskiego wsi Szawdzieliszki, nabyta przez Jana Miłaszewicza od Krzysztofa Miłaszewicza. Nr. Hip. 7009/B.
3. Nieruchomość w m. Mołodecznie przy ul. Kościuszki Nr. 7 pochodząca z większej nieruchomości przy tejże ulicy pod Nr. 7, powierzchni 471 mtr. kw. nabyta przez Dwejrę i Lejbę Melcerów wspólnie w częściach równych od Neucha Szepszenwoła. Nr. Hip. 7019/B.
4. Dwie działki gruntu: I—w miejscowości Dzikaja, powierzchni 1 ha 1300 mtr. kw., II—w folw. Osany—obszaru 2 ha 4147 mtr. kw. w gm. Krewskiej pow. Oszmiańskim należące do Piotra Ploska. Nr. Hip. 7021/B.
5. Osada nadziałowa we wsi Hejbowicze w gm. Hoduciskiej pow. Święciańskim, powierzchni 5 dzies. 400 sąż. kw. nabyta przez Juljana Świtela od Antoniego Łowkisa Hip. 7023/B.
6. Osada nadziałowa we wsi Wasiliny w gm. Postawskiej pow. Postawskim, powierzchni około 3,24—½ ha, nabyta przez Annę Chatkiewiczową od Antoniego Czukina. Nr. Hip. 7024/B.
7. Folwark Kowalewo w gm. Postawskiej pow. Postawskim, powierzchni 72 ha 4761 mtr. kw. należący do 1) Alfonsa Buczela—część obszaru 24 ha 825 mtr. kw. 2) Jerzego Buczela—część obszaru 24 ha 4918 mtr. i 3) Jana Buczela—część obszaru 23 ha 9018 mtr. kw. nabyty od Józefa Przeździeckiego. Nr. Hip. 7030/B.
8. Kolonja we wsi Wielkie Czechy w gm. Wiazyńskiej pow. Wilejskim, popowierzni 25 ha 3153 mtr. kw. należąca do Aleksandra Wojtowicza. Nr. Hip. 7031/B.
9. Kolonja we wsi Wielkie Czechy I w gm. Wiazyńskiej pow. Wilejskim, powierzchni 10 ha 5921 mtr. kw. należąca do Jana Wojtowicza. Nr. Hip. 7032/B.
10. Osada włościańska nadziałowa we wsi Gudele w gm. Zukojnskiej pow. Święciańskim, powierzchni 5,17 dzies. nabyta przez Justyna Szurpickiego od Wiktora Dziewałtowskiego. Nr. Hip. 7039/B.
11. Nieruchomość w m. Brasławiu przy ul. Piłsudskiego pod Nr. 86, powierzchni około 1500 mtr. kw. nabyta przez Spółdzielnię Rolniczo-Handlową „Rolnik" w Brasławiu od parafji rzymsko katolickiego kościoła pod wezwaniem Najświętszej Marji Panny w Brasławiu. Nr. Hip. 7059/B.

12. Folwark Łutno z przyległościami w gm. Szarkowskiej pow. Dziśnieńskim, powierzchni około 23 dzies. po dokonaniu częściowej aljencji należący do Pawła Dubszyńskiego na zasadzie przedawnienia Nr. Hip. 7057/B.
13. Osada nadzlałowa we wsi Łotwa pod Nr. 368 w gm. Hruzdowskiej pow. Powstawskim. powierzchni około 7,05 dzies. nabyta przez Aleksego Androna od Anny Borowko. Nr. Hip. 7053/B.
14. Nieruchomość w m. Postawach przy ul. Wileńskiej pod Nr. 44, powierzchni 3936 mtr. kw. należący do Wiktora Nitowicza Nr. Hip. 7048/B.
15. Osada nadzialowa we wsi Nowiki w gm. Kurzenieckiej pow. Wilejskim, powierzchni około 3 dzies. nabyta przez Chryzanfa i Ninę Strezów od Saweljusza Streża. Nr. Hip. 7045/B.
16. Majątek Swoboda w gm. Szarkowskiej pow. Dziśnieńskim, powierzchni 149 ha 8517 mtr. kw. wraz z folw. Kisielówka obszaru 112 ha 2450 mtr. kw. należący na zasadzie przedawnienia do spadkobierców zmarłej Melanji Urbanowiczowej. Nr. Hip. 7046/B.
17. Nieruchomość wieczysto - czynszowa w m. Widzach przy zaułku Przyrynkowym Nr. 3, powierzchni: długości 68,93 mtr. szerokości 17,75 mtr. nybyty przez Icko Eingorna od Morducha Eingorna Nr. Hip. 7018/B.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego w Wilnie, Gmach Sądów ul. Mickiewicza Nr. 36, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z roku 1919.

Wilno, dnia 21 kwietnia 1933 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie
(—) H. Piotrowski.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do regulacji pierwiastkowej hipoteki:

Na dzień 16 sierpnia 1933 r.

1. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ul. Filareckiej pod Nr. 103, o powierzchni 3364 mtr. kw., nabyta przez Stefana Podlipskiego i Bolesława Pietrowskiego od Olejnikowych. Nr. hip. 15477.
2. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ul. Filareckiej pod Nr. 109, o powierzchni 1 ha 3668,10 mtr. kw. nabyta przez Bolesława i Józefa Boratyńskich od Olejnikowych. Nr. Hip. 15476.
3. Działka ziemi we wsi Jazowszczyzna w gminie Orańskiej, pow. Wileńsko-Trockim, o powierzchni około 43,7 ha czyli 40 dzies., nabyta przez Szymiela Kaganowa z licytacji. Nr. Hip. 15474.
4. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Trębackiej pod Nr. 14-a, o powierzchni 398,55 mtr. kw. nabyta przez Jana Olszewskiego od Karola Olszewskiego. Nr. Hip. 15473.
5. Osada włościańska nadziałowa we wsi Kowalczuki pod Nr. 46/4, o powierzchni około 1 dziesięciny, odziedziczona przez Feliksa Wołkowskiego po śmierci matki swojej Katarzyny Wołkowskiej. Nr. Hip. 15467.
6. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Sołtańskiej pod NrNr. 9 i 10 o powierzchni 22327,86 mtr. kw. należąca do Michała Jarczaka. Nr. Hip. 15465.
7 Nieruchomość pod nazwą Szpital Kolejowy na Wilczej Łapie w Wilnie o powierzchni 13 ha 4217 mtr. kw. należący do Państwa Polskiego. Nr. Hip. 15449.
8. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Legjonowej pod Nr. 177, o powierzchni 2880 mtr. kw. należąca do Salomona Brojdo. Nr. Hip. 15481.
9. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Tomasza Zana pod Nr. 22-b. o powierzchni 389,25 mtr. kw. należąca do Anny Pieszko. Nr. Hip. 15493.
10. Osada włościańska nadziałowa we wsi Dobra Nowina pod Nr. 373 gminie Turgielskiej pow. Wileńsko-Trockim, o powierzchni 5 dziesięcin—należąca do Jana Miłosza. Nr. Hip. 15498.

11. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Olimpja pod Nr. 4, o powierzchni 1129 mtr. kw. należąca do Marji Tomaszewskiej i Bolesława Tomaszewskiego. Nr. Hip. 15497.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego Gmach Sądów przy ulicy Mickiewicza pod Nr. 36 pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z roku 1919.

Wilno, dnia 22 kwietnia 1933 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie
(—) L. Sumorok.

Wydział Hipoteczny Wydziału Zamiejscowego w Lidzie Sądu Okręgowego w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki.

Na dzień 16 sierpnia 1933 r.

1. Majątek ziemski Juljanowo vel Owsiadowo w gminie Żyrmuńskiej, powiecie Lidzkim, powierzchni 110 ha 7141 mtr. kw. nabyty w drodze spadku przez Stanisławę z Szabłowskich Oskierczynę od matki jej Adeli Szabłowskiej. Nr. Hip. 2985.
2. Nieruchomość w mieście Lidzie przy ulicy Poleskiej pod Nr. 5/14, powierzchni 262 mtr. kw. stanowiąca własność na zasadzie przedawnienia, Ignacego Gierzło Nr. Hip. 2986.
3. Kolonja „Żydowska Rojsta" z folwarku Leśne (Bielica Leśna) pochodząca w gminie Bielickiej, pow. Lidzkim położona, składająca się z dwuch działek gruntu łącznej powierzchni 4,43 ha, przysądzona Benedyktowi Urbanowiczowi od Wiktora Rafałowicza Nr. Hip. 2990.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipoteczuego w Lidzie, ulica Suwalska 74, pod skutkami prekluzji. przewidzianemi w art. 153 Ust. Hip. z roku 1919.

Lida, dnia 20 kwietnia 1933 r.

Pisaarz Hipoteczny
przy Wydziale Zamiejscowym w Lidzie,
Sądu Okręgowego w Wilnie
(—) K. Kontowtt.

Wydział Hipoteczny w Brześciu nad Bugiem Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

na dzień 27 września 1933 roku.

1. 5798. Nieruchomość w Brześciu n/B., przy ul. Szerokiej pod Nr. 32^1, powierzchni 203,5 mtr. kw., nabyta przez Anielę Piotrowską od Srula Gluzmana vel Głuzmana;
2. 5806. Nieruchomość w Brześciu n/B., przy ul. Unji Lubelskiej pod Nr. 8^1, powierzchni 373 mtr. kw., nabyta przez Frejdę Pomeranczyk od Wolfa i Gitli małż. Korynman.
3. 5807. Nieruchomość w Brześciu n/B., przy ul. Unji Lubelskiej pod Nr. 10^1, powierzchni 290 mtr. kw., nabyta przez Frejdę Pomeranczyk od Wolfa Korynman.
4. 5809. Nieruchomość w Brześciu n/B., przy ul. Wiśniowej pod Nr. 3, powierzchni 1200 mtr. kw., nabyta przez Michała Pietrzaka od Konstantego Zawadzkiego.

5. 5818. Nieruchomość w Brześciu n/B, przy ul. Szpitalnej, pod Nr. 116, powierzchni 749 mtr. kw., nabyta przez Bazylego Udawydczenko od Szymona Szydłowskiego.
6. 5819. Nieruchomość w Brześciu n/B., przy ul. Bazarnej pod Nr. 5, powierzchni 749 mtr. kw., nabyta przez Szmula-Hersza Zilbernsztejna z posiadania Liby Zilbernsztejn.
7. 5821. Nieruchomość w Brześciu n/B., przy ul. Legjonów Nr. 25, wylot ul. Rysiej Nr. 20, powierzchni 4279 mtr. kw., częściowo nabyta przez Bazylego Iwanickiego od Heleny i Adama Tichoniuków i częściowo należąca do niego z mocy przedawnienia.
8. 5822. Nieruchomość w Brześciu n/B., przy ul. Szpanowickiej pod Nr. 30, powierzchni 1660,04 mtr. kw., nabyta przez Sergjusza Żajcewa od Michała Łukaszuka.
9. 5826. Nieruchomość w Brześciu n/B., przy ul. Piotrowskiej pod Nr. 160j powierzchni 354,20 metrów kw., nabyta przez Szymona-Icka Lwa i Frumę Ginzburg z posiadania Menachema-Icka Szejgoryna i Estery Lew.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny się zgłosić pod skutkami prekluzji.

m. Brześć n/B., dnia 22 kwietnia 1933 r.

Pisarz Hipoteczny (—) *Leopold Dmowski.*

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki.

Na dzień 5 sierpnia 1933 roku.

1. 7019. Działka gruntowa z maj. Józefpol w gm. Janów, pow. drogickim o powierzchni 5 ha 6159 mtr. kw., nabyta przez Włodzimierza Korola od Zofji i Józefa Bogdańskich.
2. 8477. Nieruchomość w Pińsku przy ul. Teodorowskiej z większej nieruchomości pod Nr. 9, o powierzchni 1286 mtr. kw., należąca do Morducha Rubachy.
3. 8478. Działka gruntowa z maj. Józefpol, w gm. Janów, pow. drohickim, o powierzchni 2 ha 1850 mtr kw. nabyta przez Karpa Chwedczuka od Zofji i Józefa Bogdańskich.
4. 8523. Trzy działki ziemi rustykalnej przy wsi i we wsi Dubrowsk w gm. Moroczno, pow. pińskim, o ogólnej powierzchni około 6067 mtr. kw., nabyte przez Mowszę-Lejzera Feldmana od Marka Kowtunowicza.
5. 8534. Majątek ziemski Dobrosławka w gm. Dobrosławskiej, powiecie Pińskim, o ogólnej powierzbhni 1116 ha 9293 mtr. kw., stanowiący własność Teodora Aleksego i Dymitrego Chomętowskich z mocy przedawnienia ziemskiego.
6. 8542. Nieruchomość wiecz.-czynsz. w Pińsku przy zbiegu ulic Pawłowkiej i Portowej pod Nr. 54/25, zawierająca powierzchni 1042 mtr. kw. i odziedziczona przez Arona-Isera Wekslera w spadku po Szlomie s. Mowszy Wekslerze.
7. 8544. Nieruchomość w Pińsku przy ulicy 11-go listopada, o powierzchni 985,70 mtr. kw. z większej nieruchomości, oznaczonej policyjnym Nr. 5, nabyta przez Marję Domaszewską od Chai-Dwory Kielbermanowej.
8. 8546. Parcela gruntowa Nr. 20 w ur. Terebel z majątku Ostrowicze, w gm. Pińkowicze, pow. pińskim, o powierzchni 19,5421 ha, nabyta przez Ananjego Szpakowskiego od Marji, Elżbiety, Eugenji, Mikołaja, Katarzyny, Aleksandra, Heleny i Konstantego Wołosewiczów.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa pod skutkami prekluzji.

Pińsk, dnia 20 kwietnia 1933 r.

Pisarz Hipoteczny (—) *S. Kwiatkowski.*

Z RADY ADWOKACKIEJ W WILNIE.

OBWIESZCZENIE.

Rada Adwokacka w Wilnie podaje do wiadomości, że zgłosili się do Rady o wpisanie na listę członków Wileńskiej Izby Adwokackiej następujący petenci:

O wpisanie na listę adwokatów:

1) **Hryniewicz Andrzej**—b. Referent Prawny w Poleskim Okręgowym Urzędzie Ziemskim, zam. w Brześciu n/B. przy ul. Kościuszki Nr. 4, z siedzibą w Brześciu n/B.

2) **Kopacewicz Bolesław** — aplikant adwokacki Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Mickiewicza Nr. 62-a m. 5, z siedzibą w Wilnie.

O wpisanie na listę aplikantów adwokackich:

1) **Andrełowicz Mikołaj** — aplikant sądowy Sądu Okręgowego w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Piłsudskiego Nr, 9 m. 7, z siedzibą w Wilnie.

2) **Kownacki Piotr** — były aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Kasztanowej Nr. 4 m. 11, z siedzibą w Wilnie.

3) **Pułjan Romuald** — zam. w Grodnie przy ul. Rydza - Smigłego Nr. 6, z siedzibą w Wilnie.

4) **Rozenhauz Lew** — b. aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Poznańskiej Nr. 3 m. 5, z siedzibą w Wilnie.

5) **Szabelski Konstanty** — zam. w Wilnie przy ul. Mickiewicza Nr. 43 m. 2, z siedzibą w Wilnie.

KOMITET REDAKCYJNY:

Dr. Franciszek Bossowski, Profesor U.S.B. *Aleksander Jodziewicz,* Sędzia Sądu Apelacyjnego. *Olgierd Kryczyński,* Prokurator Sądu Najwyższego. *Kazimierz Petrusewicz,* Adwokat. *Bronisław Olechnowicz,* Adwokat. Dr. *Halina Zasztowt-Sukiennicka,* Adwokat.

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI
Redaktor Odpowiedzialny — BRONISŁAW OLECHNOWICZ.

Drukarnia „ZORZA" Wilno, Wileńska 15.